C-17/2/73

11

1 Februarie 1973

Iubite Badie
si draga Victore,

Tin sa confirm primirea scrisorilor ce mi-ati trimis in decursul acestei luni, si totodata sa va multumesc pentru atentie. Pentruca amandoua au aceeasi tema si cam aceleasi reflectii si intrebari, in legatura cu intamplarile cu caracter politic nascute in jurul mortii lui Vasile Posteuca, ma apuc sa va scriu o singura scrisoare, fiindca dupa simtirea mea, intr'un cadru de sincera familiaritate sufleteasca, un asemenea lucru poate fi acceptat ca la locul lui.

Ultima data am cautat ca sa va istorisesc despre boala, suferintele, si moartea lui Vasile Posteuca, precum despre inmormantare si toate cele ce s-au mai intamplat in chip colateral.

De atunci incoace, scurtul timp a dovedit ca una dintre intamplarile doar simtite si presupuse este, cu adevarat, un fapt pozitiv. Este vorba de testamentul politic. Va multumesc, foarte mult, pentru confirmarea si putinele informatii pe care mi-le dati in aceasta privinta. De fapt este o chestiune cu o aliura, mai mult sau mai putin, stranie. Sa aflu de continutul unui testament facut la Chicago, in apropierea ori poate ca chiar in umbra mea, de la marea distanta a Madridului. Si pentruca am amintit de calificativul straniu cred ca este foarte potrivit sa-l repet, pentruca in jurul patului de suferinta a lui Vasile Posteuca s'a intamplat un joc de stranii intamplari cu substanta politica, in cari un muribund n-a mai avut nici-o pretuire si valoare, in afara de ceeace poate sa mai faca pentru a servi interesele egoiste ale altora.

Daca acum stim ca s'a facut si a aparut un testament politic, putem zice, pe buna dreptate, ca am ajuns ca sa cunoastem esentialul. Dar cu toate acestea, in acest caz, ca in multe alte intamplari din viata, ne miram si nu putem trece usor peste intrebarea : oare cum s'a ajuns la facerea acestui testament ?

As dori ca sa va pot lamuri, cat de cat, in chip simplu si adevarat. Si imi pare rau ca nu pot face acest lucru, pentruca nu am informatiile necesare despre adevarul, gol golut, in care s'a petrecut.

Bineinteles ca, aflandu-ma la fata locului de desfasurare a intamplarilor, am la indemana multe elemente din cari pot trage concluzii valabile. Prima dintre aceste concluzii, a carei valabilitate pentru mine este de nediscutat, este ca ideia testamentului n-a pornit de la Vasile Posteuca ci dela cineva in afara de el. Si ca i s'a pus aceasta chestiune ca pe un lucru pe care trebuie neaparat sa-l faca, ca sa recompenseze promisiunile dubioase ale unor ireale eforturi medicale de insanatosire.

Vasile Posteuca si-a dat, in chip clar, seama ca este pe moarte, si a ajuns sa se impace cu aceasta ideie, insa in sinea lui n-a dorit moartea si de aceia, chiar daca marginit si indoelnic, a crezut totusi intr'o eventuala minune. Aceasta putinatate de ultima credinta i-a fost exploatata.

Cand a fost adus la Chicago, si internat la spitalul Columbus, au fost discutii pe aceasta chestiune. Responsabilii spitalului au obiectat ca nu era cazul sa fie adus, aici, un pacient care, dupa diagnoza pusa de vestitele clinici din Rochester, Minesota, este un caz care nu se mai poate trata si vindeca. Se vede ca spitalul n-a vazut cu ochi buni internarea unui pacient care insemna inregistrarea unei alte morti, sigure.

Dar cu toate acestea Rachmistriuc i-a promis lui Vasile ca el il va face sanatos. Cel putin in doua randuri Vasile m-a intrebat : mai Eugen, Alecu imi spune ca el ma va face sanatos, crezi tu intr'un lucru ca acesta ?

Fireste ca n-am putut sa-i spun ca nu cred, in timp ce nici Alecu, nici eu, si nimeni din jur, nu puteam crede asa ceva. Mai cu seama cand vedeam ca eforturile medicale, din fiecare zi, erau concentrate doar la o prelungire a vietii, cu permanenta hranire intravenala, cu aproape zilnice transfuzii de

sange,si cu neintrerupte sedative,pe cari Vasile le cerea mereu fiindca nu mai putea de dureri.

In acest timp,si intr'o asemenea situatie,a trebuit sa se produca testamentul politic.Iar faptul ca acest testament este semnat de sotie, de fiu,si de Rachmistriuc si de secretara lui,pentru mine suna ca un lucru facut in repezeala potrivita a unui moment,care nu ne poate ilustra altceva decat o situatie rusinoasa,si pentru o parte si pentru alta.Caci daca acest lucru nu ar mirosi a rusine,atunci de ce Vasile Posteuca,in timp ce a vorbit mereu de dorinta si eforturile in slujba unei frumoase morti, nu si-a facut testamentul politic in conditii,formale,bune si frumoase,indiferent de continutul lui.

Cu Vasile m-am avut foarte bine.Din cand in cand,el a mai avut probleme,in lumea romaneasca de aici,din cauza temperamentului lui tumultuos. Dar intotdeauna a avut marea calitate a recunoasterii greselilor lui, si marea dorinta a repararii starilor creiate de greseli.Cand a avut probleme mai mari a venit la mine,ca un frate,si pe un ton cald,dar imperativ, mi-a cerut ajutor.Avea incredere ca ajutorul meu duce la rezolvari rapide si ,mai presus de toate,il scuteste,chipurile,de scuze si situatii mai mult sau mai putin umilitoare.

Dar cu toate aceste stranse raporturi,in desele mele vizite la spital, Vasile nu mi-a amintit absolut niciodata nimica,nici de testamentul politic si nici de testamentul cu Drumul.E adevarat ca de multe ori se gandea... si parea ca vorbea cu gandurile si cu ochii.Am mai simtit ca era preocupat de faptul ca Rachmistriuc nu vedea cu ochi buni vizitele mele.In orice caz, de cand a ajuns pe mainile lui Rachmistriuc ,o comunicare mai intima de la el la mine a incetat.Cu toate acestea eu am continuat sa ma port,fata de el,ca si mai inainte.

Parerea mea ,in legatura cu testamentul politic al lui Vasile Posteuca,este ca n-ar fi cazul ca sa facem din el o mare problema,care sa ne consume liniste si nervi.Si imi intemeiez aceasta parere pe credinta:ca nu va avea efecte pagubitoare de oarecare importanta,fiindca [illegible] lui Vasile Posteuca,fata de comandantii legionari(inclusiv H.S.), au fluctuat, din cand in cand,si asa:schimbarile lui de atitudine,netestamentare sau testamentare,au pierdut nota de seriositate.Pentruca sa ne putem da si mai bine seama de realitatea acestui lucru,tin sa precisez si sa explic ca : desi Vasile Posteuca a fost un om mare,in lumea romaneasca din exil, din America,si un legionar important in Legiune,si cu toate aceste calitati,sub raport strict legionar,el n-a putut strange,tine langa el, si conduce,cativa legionari.Legionarii au admirat frumosul din el,insa nu s-a dat niciunul pe mana lui.

Iubite Badie,m-am bucurat mult de spiritul scrisorii D-voastra. Un spirit franc,pe o larga baza de dragoste frateasca si crestina, si multa generositate.De fapt,acelasi spirit l-am insusit si noi,cand in zilele de suferinta am [illegible] in jurul lui Vasile Posteuca,iar la inmormantare ne-am dat silinta ca sa-i facem una dupa cum am putut mai bine, desi am stiut ca incadrarea lui este de cealalta parte.Tot pe linia acestui spirit,am scris,personal,alaturatul articol din Solia.Cred ca este un spirit pe care trebuie sa-l cultivam si largim,pentru a disolva inchistarile si scoate pe legionari la lumina drumului mare.Cu partea luminoasa din noi,cu o caldura impunatoare,si cu o tinuta cat mai demna si manierata, plasate in mijlocul oamenilor,putem spera sa restabilim organizarea legionara si prestigiul legionar.

In privinta testamentului de la"Drum", cooptarea lui George Balasu in comitetul de conducere nu poate avea decat doua motive : unul de ordin financiar si altul de ordin politic.

Inainte de venirea in America,Vasile Posteuca a trait in Canada de Sud,adica in regiunea Toronto si Hamilton ,unde s'a facut bine cunoscut, si unde,mai apoi,publicatia"Drum"s'a bucurat de o bunisoara sustinere financiara.Probabil ca s'a avut in vedere mentinerea acestui lucru.

Pe de alta parte ,Vasile a avut multa prietenie si repect fata de Balasu, si cred ca,in sinea lui,l-a socotit ca ar fi oarecum manevrabil.Cred ca acest gand,ori ideia de a fi si unul din partea noastra,sau toate la un loc impreuna,au dus la cooptarea lui Balasu.

Valoarea acestui comitet,cred ca,a fost mai mult de moment,si anume momentul tranzitiei.In fapt,mai departe va dispune de Drum ,dupa cum va vrea,sau dupa cum i-se indica de seful lui de la Madrid, acela care a fost ales responsabil :John Halmaghi.

Pana acuma,n-am nici-un motiv sa pot accepta ideia ca George Balasu ar putea fi cumva manevrat de pe pozitia noastra.Cand am venit in America l-am cunoscut ,si cativa ani am fost impreuna,pe Nicolae Iliescu,care de prezent este profesor universitar la Harward,Boston.Mi-a facut o impresie buna,si pana cand nu l-a distrus Valimareanu,a fost un bun legionar.A fost,inca,in anul 1952 cand el mi-a vorbit de doi legionari de stofa buna,a fost vorba de Gaorge Balasu si Cezar Teodorescu.I-am cunoscut de-atunci,si a avut dreptate.In timp ce multi dintre camarazii nostrii,din Germania,si-au diluat legionarismul ori au disparut,Balasu si Teodorescu au ramas in radacinile lor legionare sanatoase.

De curand a fost luata o initiativa,in chip formal de catre Societatea "Unirea Romanilor"prin Eugen Popescu care este presedintele ei, de a se pune o cruce la mormantul lui Vasile.Cand i-s'a comunicat acest lucru Zamfirei, a fost,totodata,intrebata ca daca da incuviintarea familiara.Natural ca,a fost foarte bucuroasa sa auda de un asemenea lucru.Apoi,i-a povestit lui Rachmistriuc despre initiativa ce s'a luat.Rachmistriuc i-a spus ca,sa opreasca orice proiect de desen de cruce,caci el va scrie lui H.S. si lui Ghita Costea ca sa trimita ei un proiect-desemn,chipurile unul,tip,pe care l-ar fi facut si pentru Borobaru.Cand mi-a spus Zamfira despre acest lucru nu m-am putut retine sa nu-i spun ca : daca Horia Sima,Ghita Costea,si Alecu Rachmistriuc,vor sa puna la mormantul lui Vasile o cruce,noi nu avem absolut nimica impotriva,insa s-o puna cu eforturile si cu banii lor. Dar,atata timp cat aceasta cruce se pune cu eforturile si cu banii nostrii noi n-avem nevoie de planurile lor,si asa am rugat-o ca sa nu complice lucrurile.Nu stiu cum va actiona.

Capitolul:Testamentul si Alecu Rachmistriuc-Ronnett l-am lasat mai la urma si asa acuma am ajuns la el.

Pentruca imi dati creditul ca eu l-as cunoaste mai bine si ma invitati sa spun ca ce stiu si ce pareri am despre el ma apuc sa schitez tot ce stiu.

Am vorbit cu el pentru prima data intr'o imprejurare pe care n-o pot uita.Eram la Rostock si intr'o zi a venit la mine sa-mi spuna ca ar putea sa-mi faca rost de un costum de haine,stofa engleza si turnat,pentru 150 de marci.Iar ca sa castige increderea spunea ca a mai facut rost si la altii. Deci in timp ce se fudulea ca a fost frate de cruce si facea parte din apropiatul grup al marelui,din zilele acelea,Ovidiu Gaina, el se ocupa in chip foarte activ cu comertul negru,lucrand in aceasta privinta cu italienii si danezii din lagar.Cat a durat viata de lagare n-am mai avut nicio vorba cu el,si dupa cat stiu tot timpul a stat pachet in echipa lui Gaina.In anii de dupa razboi din Germania,cand din cand in cand,mai discutam intre noi despre toti cei care am fost in lagar,n-am auzit niciodata pe nimenia sa stie ceva despre Alecu Rachmistriuc.In 1952 am venit in America la Cleveland, si in 1956 m-am mutat la Chicago.La catva timp m-am revazut aici cu Ilie Olteanu si cu aceasta ocazie el mi-a spus ca ar fi aici si Alecu Ronnett si ca acesta ar fi medic doctor si doctor dentist.L-am intrebat ca cine-i Ronnett pentruca eu nu-l cunosc.Mi-a povestit ca-i Alecu Rachmistriuc.Si mai apoi am inceput sa aflu ca : indata dupa razboi Alecu a cautat comandatura americana si a cerut ca sa fie primit ca voluntar in armata americana. Natural ca in nici-un caz nu s'a putut prezenta ca roman,ci fie ucrainian ori ca rus.Insfarsit,ce-a facut ce n-a facut,chestiunea este ca a fost acceptat ca voluntar.De indata ce a devenit soldat omul a mai avut inca o idee si anume ca,sodat al armatei de ocupatie,s'a inscris la facultatea de

medicina si totodata si la cea de dentistica.Se pare ca atunci cand a terminat cu militaria a avut si diploma de doctor medic si diploma de dentist.Iar ca sa-si usureze prblemele de aici cu eventuala nostrificare,ar fi lucrat cativa ani pe la ceva spitale americane din Europa. Si pe urma a mai lucrat si pe aici pe la spitale,ca internist,pana cand si-a pus hartiile in ordine.Cam de prin 1958 practica medicina si dentistica ,in doua cabinete separate.A persistat mereu svonul ca diplomele lui de doctor sunt dubioase.In comunitatea romaneasca nu s'a incadrat niciodata si interesele romanesti nu-l intereseaza in nici-un fel.De forma este membru la o biserica,si din cand in cand,a obisnuit sa treaca pe la cele doua biserici romane-ortodoxe,si pe la cea romana baptista,cu scopul vadit de reclama pentru clientela.Cei mai multi dintre romanii de aici nu-l cunosc,iar cei care au avut de lucru cu el i-au creiat renumele de"exploatator al romanilor".Unul dintre cei mai oranceni exploatati a fost Ghita Simicin.Ultima intamplare mai nostima a fost mai in anii din urma ,cand i-a trimis prin avocat o somatie de plata lui Ion Tolcea.Si ,dintr'un punct de vedere,tare bine i-o cazut lui Tolcea treaba aceasta.S-o dus la avocatul lui si i-o spus ca vrea sa fie dat in judecata ca sa-i spuie,el,judecatorului cum Ronnett si-a luat diplomele.Si cu asta a amutit si avocatul si Ronnett.

Oricum este intr'o mare si necurmata batalie a banilor si omul face bani.Dupa aprecierea mea cam cel putin 150-200.000.00 la an.Nu,nu, nu-i gresala de scris.

Desi nu-l intereseaza si nu face nimica ca roman,din cand in cand, omul i-a aliura de mare politician si atunci pleaca la drum mai lung (caci pe aici nu sta nimeni de vorba cu el pe teme romanesti sau legionare)ca sa stea de vorba cu capateniile legionare ale exilului.Se pretinde un adorator al lui H.S.,si in chip obisnuit cand pleaca in Europa, totdeauna, se duce cu un plan de unificare al exilului in jurul lui H.S.

Fara indoiala ca de astad-data ,cand a avut testamentul lui Vasile Posteuca in mana,a jubilat in credinta si speranta ca dusfarsita a ajuns sa fie fauritorul unui mare succes politic.Ca nu i-a umblat bine, pe unde a fost,si cat s'a intors de deceptionat si de incarcat de revolte,le-am vazut si simtit eu,caci toate s'au descarcat asupra mea.

Eram cu Zamfira ,in casa la fratele lui,Mircea,si tocmai am inceput sa povestim linistiti despre problemele ei familiare,cand,cu totul pe neasteptate si neprevazut,a intrat Alecu pe usa.In loc de buna ziua si de o vorba de omenie,a inceput sa tune si sa fulgere. A inceput cu mine : sti tu,Zamfira,cine-i asta ? Este asociat cu prostii si magarii din comitetul de la Erding !.... Sti tu ca astia spun ca H.S. a gresit ? Iti spun eu ca H.S. a gresit,cu adevarat,dar numai intr'un punct si anume:ca n-a omorat pe toti comandantii legionari.Si pe tema asta da-i si da-i cu un debit de atitudini si vorbe ordinare,adresate cand individual cand in colectiv,tuturor acelora care nu sunt cu H.S.

Cred ca si-a varsat toata revolta si ura in special pe mine, pentruca a ramas cu impresia ca din cauza mea nu i-au esit planurile.

Intre moarte si inmormantare ,ne-am intalnit la casa de pompe funebre si mi-a spus ca vrea neaparat sa stea de vorba cu mine pentruca moartea lui Vasile ar fi creiat o faza noua in miscare.I-am raspuns ca am venit acolo ca sa ma rog pentru sufletul unui camarad mort si nu sa fac politica.La fel m-a acostat la Vatra,dupa inmormantare,sa-mi spuna ca ar fi cazul sa fixez o adunare legionara pentru a hotara unificarea miscarii,la care el va prezenta si un document important. Voia sa plece in Spania si cu o hatarare favorabila a legionarilor de aici. I-am raspuns ca nu vad ce as avea de discutat cu el.

Cu acestea inchei.Nu ma mai intind la alta foaie.

Sincere dorinti de sanatate si de bine.T.L.C.

Traian Boiță